

ÁGH ISTVÁN
Ráadásul halottak napján

*Most az avarfüst szagú köd
rideg falusi őszbe vet,
városivá őszült kölyök
balsejtelmével figyelek,
a láthatatlanság legalján
ki tudja, bent vagy kívül-e?
ráadásul halottak napján
állok szemben a semmivel.*

*Kiálló gallyra érkezik
a cinke, álltában repül,
a vékony kéreg férgeit
vagdossa rendületlenül,
s addig csúszkál az elmerült fán,
ez a kicsi mohó szivacs,
ráadásul halottak napján,
míg a homály ki nem lyukad.*

*Aztán, mint az angyal, a fény
egyetlen ágról égre tör,
nem is a nap, sárga levél
hullásától száll fel a köd,*

*arany ékszerrel rakott kincstár,
lombbal a levegő, a föld,
ráadásul halottak napján,
amit az idő teletölt.*

*Észre se veszem, mit teszek,
egyszerre össze változom,
már idebent foglal helyet,
ami kint, s öntudatlanul
valami féktelen szabadság,
miként a vidék kiderül,
ráadásul halottak napján
tör föl a megbomlott derű.*

*Egy évszak jár az avaron,
mint lábra kelt feketeség,
nagyvad csördíti a vadont
céltalan, bár valamiért,
csak leszakítom a vadalmát,
te a kecskerágót töröd,
a ráadás, halottak napján,
nyújt múlhatatlan örömet.*